

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.350/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Kondrács János ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Nemzeti Adó-és Vámhivatal (1144 Budapest, Gvadányi utca 69.)
Az alperes képviselője:	dr. Rác Tibor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati tárgyú közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (20. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 10.K.700.108/2023/19. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2009. szeptember 14-től állt az alperessel közzszolgálati jogviszonyban; 2012. évben került át az helység1 Adó- és Vámhivataltól a helység2 Adó- és Vámigazgatóság Osztálylára a kinevezése alapján végrehajtási szakügyintéző munkakörbe, amelynek megfelelően II. besorolási osztály B. besorolási kategóriában foglalkoztatták.

Kinevezésekor szakközépiskolai érettségivel, valamint társadalombiztosítási és bérügyi szakelőadói (OKJ) képesítéssel rendelkezett, majd 2014. június 23. napján az Egyetemlen alapfokozatot és andragógus (személyügyi szervező szakirányú) egyetemi szakképzettséget szerzett. E végzettség megszerzését követően a peresített időszakban továbbra is II/B. besorolású munkakörben dolgozott; a betöltés feltételeként nem volt előírás a felsőfokú végzettség, a középfokú végzettséggel ellátható volt, a felperes munkaköre nem változott. A felperes átsorolásakor alperes a felperes főosztályán nem rendelkezett betölthető I.B besorolású státusszal csak „A” besorolású munkakörrel.

[2] A felperes e-mailben és ajánlott postai küldeményben különböző pályázatokra jelentkezve megküldte az alperes különböző egységeinek humánpolitikai részlegére a diploma másolatát és az önéletrajzát annak érdekében, hogy a megszerzett magasabb fokú végzettsége alapján magasabb besorolású munkakörbe kerülhessen, azonban sikerrel nem járt. A felperes 2014. évtől kiváló, 2016. évtől kivételes teljesítményértékelést kapott. 2017. szeptemberében tájékoztatást kért az alperes humánpolitikai osztályától, hogy a felsőfokú végzettsége alapján jogosult-e az I. besorolású magasabb munkakörbe. A humánpolitikai előadó a szükséges képesítésre vonatkozóan az akkor már nem hatályos (2017. január 1-jét megelőző) a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál foglalkoztatott kormánytisztviselők és pénzügyőrök képesítési előírásairól szóló 396/2012. (XII.20) Korm. rendeletre (a továbbiakban: Korm.r.) hivatkozással adott tájékoztatást, majd a felperes 2019. január 14-i újabb megkeresésére ismételt ezen jogszabályi hivatkozást küldte meg részére. A jogszabályváltozás felperes általi bejelentését követően került sor a diplomájának rendszerben történő hivatalos rögzítésére, és ennek következtében a képesítés elismerésére.

[3] Az alperes 2019. március 27-én kelt szám1 iktatószámú kinevezési okirat módosításával a felperest 2019. április 1. hatállyal kinevezte végrehajtási referens munkakörbe az I. besorolási osztály „A” besorolási kategóriájának 12. fizetési fokozatába.

A felperes keresete

[4] A felperes a kinevezési okirat módosítása és besorolása semmisségére hivatkozva (jogszabályba ütközés) 2016. április 30-tól 2019. április 30-ig terjedő időszakra elmaradt illetménykülönbözet címén 5.396.300 forint és késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Az elmaradt helyes besorolása mellett kifogásolta, hogy az alperes megsértette az együttműködési kötelezettséget, jóhiszemű joggyakorlásba ütköző magatartást és joggal való visszaélést tanúsított, továbbá megsértette az egyenlő bánásmód követelményét és az előmenetel vonatkozásban az esélyegyenlőség elvét.

Az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezett ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét 2022. május 4. napján kelt 10.K.702.062/2020/31. sorszámú ítéletével elutasította; megállapította, hogy a felperessel szemben az alperes nem követett el jogsértést.

A másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzése

[6] A Fővárosi Ítéltábla 2022. november 19-én kelt 3.Kf.700.144/2022/4. sorszámu végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat meghozatalára utasította. A megismételt eljárás során előírta, hogy vizsgálni kell a felsőfokú végzettség alperessel való közlésére vonatkozó szabályok betartását és a felperes hátrányos megkülönböztetésre vonatkozó kereseti kérelmét.

A felperes végleges, megismételt eljárásbeli keresete és az alperes védekezése

[7] A felperes a megismételt eljárásban a keresetét a korábbiakkal egyezően tartotta fenn és a kinevezési okirat módosítása és besorolása semmisségére hivatkozva (jogszámba ütközés) 2016. április 30-tól 2019. április 30-ig terjedő időszakra elmaradt illetménykülönbözet címén 5.396.300 forint és késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Azzal érvelt, hogy a felsőfokú végzettségét már 2014. júliusában igazolta a munkáltatónak (személyesen és írásban), ennek ellenére a II.B kategóriájából történő átsorolása nem történt meg, noha arra alperesnek kötelezettsége lett volna; ezzel jogosulttá vált a magasabb besorolásra és a magasabb besorolással járó illetménykülönbözetre. Sérelmezte, hogy a 2019. április 1-jével történt átsoroláskor az alperes visszatorlasztotta a munkakörét alacsonyabb kategóriába. Állította továbbá, hogy az alperes megsértette az együttműködési kötelezettségét, jóhiszemű joggyakorlásba ütköző magatartást és joggal való visszaélést tanúsított, továbbá megsértette az egyenlő bánásmód követelményét és az előmenetel vonatkozásban az esélyegyenlőség elvét.

[8] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy bármilyen mulasztást, vagy jogsértést követett volna el. Azt állította, hogy a felperes a felsőfokú szakképzettséget igazoló oklevelet csak 2019. január 25. napján mutatta be részére, így hivatalos tudomása csak e naptól kezdve volt a végzettség létéről, azonban sem ekkor, sem korábban (a diploma megszerzésétől) nem állt fenn átsorolási kötelezettsége, mivel jogszabály ezt nem írja elő. E körben hivatkozott a perbeli időszakban hatályos Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: NAV törvény) 18/B.§ (2a) bekezdésére, melynek értelmében a foglalkoztatott „magasabb besorolású munkakörbe csak beleegyezésével helyezhető feltéve, hogy a tervezett munkakör ellátásához szükséges képesítési és alkalmassági feltételeknek megfelel.” Így a magasabb besorolású munkakörbe az érintett beleegyezése szükséges, az nem lehet automatikus; figyelemmel kell lenni arra, hogy a magasabb besorolású munkakör magasabb követelményeket, nagyobb felelősségvállalást is igényel. Kiemelte, hogy a beleegyezés esetén magasabb besorolású munkakörbe helyezésre, a rögzített feltételek fennállása esetén is a jogszabály [NAV törvény 18/B.§ (2a) bekezdés, 20/B. § (1) bekezdés] csupán lehetőséget ad, azt nem kötelezően rendeli el. Mivel kötött létszámgazdálkodás és költségvetés alapján működik, a magasabb besorolású munkakörbe helyezéshez a megfelelő álláshelynek rendelkezésre kell állnia és a szervezeti érdekek is fenn kell állni. A NAV törvény 19/F. §-a alapján a foglalkoztatottat nem a végzettségének, hanem az általa betöltött munkakörnek megfelelően kell besorolni; nem kötelezhető a munkáltató, hogy a foglalkoztatottat egy másik munkakörbe tegye át amiatt, mert a magasabb besorolású munkakörre előírt képesítési követelményeknek is megfelel. Hivatkozott továbbá NAV tv. 34/Y. § (1) bekezdés r) pontja alapján arra, hogy a II.B besorolású munkakörhöz

viszonyítva az I.A besorolású munkakör magasabb besorolásúnak minősül. Az átsorolásra nincs jogszabályi kötelezettsége, ezért arra a foglalkoztatottnak sem lehet alanyi jogosultsága; a kinevezés részbeni semmissége sem állapítható meg. A II.B (végrehajtási szakügyintéző) és az I.A (végrehajtási referens) besorolású munkakör elnevezésben, tartalmában, követelményeiben és felelősségében is két teljesen különböző munkakör; a különböző besorolási osztályok azonos betűjelzéssel ellátott kategóriái nem összehasonlíthatóak, a besorolási kategóriák a besorolási osztály nélkül önmagukban nem értelmezhetők. Állította és kimutatással célozta igazolni, hogy a felperes átsorolásakor a felperes főosztályán nem rendelkezett betölthető I.B besorolású státusszal csak „A” besorolású munkakörrel így, ha akarta volna sem tudta volna őt más kategóriájú munkakörbe sorolni.

[9] Álláspontja szerint a felperesnek számos alkalommal lett volna lehetősége bejelenteni, hogy a személyi anyagában nem szerepel a felsőfokú képesítés oklevele, ugyanis az időközben átvett munkaköri leírásokban, kinevezési okiratmódosításokban és a 2019. január 31. napján átvett minősítésében is csupán a középfokú- és szakképesítése szerepel. Így az andragógus végzettség hiánya a személyi anyagban a felperesnek róható fel.

[10] Vitatta továbbá, hogy a felperessel szemben jóhiszemű joggyakorlásba ütköző magatartást, vagy joggal való visszaélést tanúsított volna, valamint azt is, hogy vele szemben megsértette volna az egyenlő bánásmód követelményét.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Ítéletét a NAV törvény perbeli időszakban hatályos 18/B.§ (1) és (2) bekezdés a-g) pontjaira, 19/F.§ (1), (3)-(5) bekezdésére, 19/G.§ (1)-(2) bekezdésére, 19/H.§-ra, 20/B.§ (1) bekezdésére, 30/Y.§ (1) bekezdés r) pontjára, I. számú mellékletre, a Korm.r. I. számú melléklete I.7. pontjára, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 8.§ b), o), t) pontjára, 9.§-ra, 19.§-ra alapította.

[12] Megállapította, hogy a magasabb besorolású munkakörbe helyezésre alapított kereset alaptalan. Indoklásában kitért arra, hogy a besorolási osztályok a mindenkor betöltött munkakör tükrében értelmezhetők. Az egyes besorolási kategóriákat („A”, „B”, „C”, „D”) a besorolási osztályokon belül kell irányadónak tekinteni, azaz a felsőfokú végzettséghez társuló I. besorolási osztályon belüli kategóriájú munkaköröket nem lehet összehasonlítani a középfokú végzettséghez kötött II. besorolási osztályba tartozó besorolási kategóriába eső munkakörökkel. A felperes II.B kategóriába tartozó végrehajtói ügyintézői munkakörben dolgozott és a felsőfokú végzettsége megszerzését követően automatikusan nem szerzett jogosultságot I.A, főleg nem I.B kategóriába történő átsorolásra, hiszen az általa betöltött munkakörhöz a jogszabály kötelező felsőfokú végzettséget nem ír elő. Alanyi jogon a magasabb besorolásra (munkakörre) igényt tartani nem lehet, az a munkáltató mérlegelésétől, szabad státuszoktól, valamint az ezzel kapcsolatos anyagi háttér rendelkezésre állásától függ. A törvény nem kötelezettségként, hanem lehetőségként írja elő a munkáltató számára a magasabb besorolási kategóriájú munkakörbe történő kinevezést, amely létszámgazdálkodási vezetői döntés függvénye.

[13] A bizonyítás eredményeként, az alperes által csatolt munkáltatói szabályzatokat is értékelve megállapította, hogy a felperes a magasabb besorolású munkakör betöltéséhez szükséges diplomáját igazolhatóan és hivatalos úton, annak megszerzéséhez képest évekkel később, 2019 januárban mutatta be. Ekkor a létszámgazdálkodási adatok (állománykimutatás)

becsatolásával alperes igazolta, hogy csupán I.A besorolási kategóriájú szabad státusszal rendelkezett, azaz az alperes, ha akarta volna sem tudta volna átsorolni a felperest a I.A kategóriánál magasabb kategóriába. A felperes kinevezési munkaköre 2019. április 1-től megváltozott, amely magasabb besorolást jelentett számára; alperes a II.B kategóriából az I.A kategóriába nem vissza-, hanem előre sorolta felperest.

[14] Megállapította, hogy a felperes által támadott besorolási okirat nem ütközik jogszabályba, így annak semmisségét nem lehetett megállapítani. A támadott munkáltatói intézkedést a felperes saját kezű aláírásával ellátva egyértelműen elfogadta; nem önkényesen, hanem a jogszabályi előírásnak megfelelően a felperes hozzájárulásával került sor a kinevezési okirat módosítására és a magasabb kategóriába tartozó munkakörbe történő kinevezésre. A felperes korábbi besorolási okiratainak (kinevezésmódosítás), azok törvényes határidőn túl vitatására a törvényszék a perben nem látott jogszabályi lehetőséget. Megállapította, hogy a felperes 2014. évtől kezdődően magasabb besorolásra alanyi jogosultságot nem szerzett, így abból eredő illetménykülönbözetre sem vált jogosulttá. A joggal való visszaélés és a rendeltetésellenes joggyakorlás vonatkozásában a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére állításait nem igazolta, ezért a kereset ezen az alapon is megalapozatlan.

[15] Az egyenlő bánásmód megsértésével kapcsolatban rögzítette, hogy a perben a bizonyítási teher körében a felperesnek kellett valószínűsítienie, hogy hátrány érte és a jogsértéskor rendelkezett az Ebktv. 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal. A felperes által megjelölt faji hovatartozást, életkort, valamint „egyéb helyzet”-et nem találta elfogadhatónak; a felperes ... származását, idős korát nem valószínűsítette. Az Alkotmánybíróság a 42/2012. (XII.20.) AB számú, 3206/2014. (VII.21.) AB számú határozatai, az Egyenlő Bánásmód Tanácsadó Testület 288/2/2010. (IV.9.) TT számú állásfoglalása, a Kúria Mfv.II.10.604/2015. számú eseti döntése és az EBD.2014.M.22. számú határozatban foglaltakra figyelemmel a felperes egyéb helyzetként megjelölt hivatkozásait sem fogadta el. A felperes által előadott munkáltatói diszkrimináció körében hivatkozottakat az egyenlő bánásmód megsértése körében nem tartotta irányadónak, továbbá a felperes az „egyéb helyzet” kritériumát sem merítette ki, mivel az védett tulajdonsághoz, vagy csoporthoz nem volt köthető és a rendeltetésellenes joggyakorlás körében érkelte.

A fellebbezés, fellebbezési ellenkérelem

[16] A felperes az elsőfokú ítélettel szemben benyújtott fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Fellebbezését a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. (1) bekezdés, (3) bekezdés a) - e) pontra alapítva terjesztette elő, az alkalmazandó anyagi jogszabályok körében felsorolta a 2014. évben hatályos és alkalmazandó közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 228.§-át, a NAV törvény 15.§ (1) bekezdését, 16/D. § (1) bekezdését, 16/I.§ (1) bekezdését, 16/J.§ (3), (6)-(7) bekezdést, 18.§ (1) bekezdését, 18/B. § (6) bekezdését, 19/G. §-át, 20.§ (5)-(6) bekezdését, 20/B. § (1) bekezdés b-c) pontját, 34/N.§ (1) bekezdését, 34/P. § (1) bekezdését. 2019.évtől hatályos NAV törvény 15/D.§ (1)-(3) bekezdés, 18/B.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, 19/G. §, 20. § (1) bekezdés, valamint a Korm.r. 1.§ (2) bekezdés, 1. sz. mellékletének 7. pontja alkalmazhatóságára hivatkozott. Hivatkozott továbbá a NAV törvény 19/F.§ (1)-(3) bekezdése, 19/J.§ (1)-(2) bekezdése, 33/G (8a) - (8b)

bekezdés, 34/Y.§ (1) bekezdés r) pont helyes értelmezésére is. Felhívta továbbá az Ebktv.8.-9.§-ok, a 21.§ és AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2016. április 27-i (EU) 2016/679 RENDELETE a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló általános adatvédelmi rendelet (a továbbiakban: GDPR) 5. cikk (1) bekezdés b., f. pontok, 9. cikk szabályai megsértését.

[17] A felperes fellebbezésében mindenekelőtt az elsőfokú megismételt eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményének törvényszék általi értékelését és emiatt a tényállás téves megállapítását – a törvényszék ítéletének egyes számozott bekezdéseire reflektálva – vitatta. Súlyos eljárási jogszabálysértésként hivatkozott tanú1, tanú2 tanúk mellőzésére, amely a tényállás hiányos feltárásához és megalapozatlan döntéshez vezetett. Vitatta a 2007/2017. KIF. szabályzat alperes általi becsatolását és figyelembevételét, valamint az elsőfokú megismételt eljárásban felvett 19. sorszámú jegyzőkönyv kijavítását kérte.

[18] Az elsőfokú eljárásban előadottakat megismételve hangsúlyozta, hogy az alperes a diplomáját nem fogadta el és a szükséges átsorolás elmulasztásával a munkáltató nem teljesítette a jogviszonyból eredő kötelezettségét és mulasztásával kárt okozott. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a munkáltató értesítéseként, 2014. évben könyvelt küldeményben (NAV helység3 Regionális Adó Főigazgatóság Főosztály1hoz címzett, szám2 ragszámú ajánlott levél, e-mail) megküldött kormánytisztviselői nyilatkozatát, - amelyben bejelentette felsőfokú végzettsége megszerzését - nem fogadta el, annak ellenére sem, hogy alperes Községi iratkezelésről, nyilvántartásról és adatvédelemről szóló 20088/2012. számú szabályzat értelmében a személyi iratba kormánytisztviselő nyilatkozatát be kell vezetni és nyilván kell tartani. Állítása szerint a szabályzatokban foglaltak szerint járt el, amelyek a diploma másolatban (és nem az eredetiben) való csatolását írja elő. A diplomáját személyesen bemutatta, amit 2014-ben és 2019-ben sem iktattak, így arról igazolást sem adhattak.

[19] Az indítványozott újabb megismételt eljárásban kérte alperes kötelezését arra, hogy az igazolja, hogy melyik nap lett leadva a 2014. július 15. napján kelt oklevele. Azzal érvelt, hogy a csatolt iratok mellett a tanúbizonyítási eljárás (tanú3) is alátámasztotta, hogy a kinevezést kezdeményező jogkörrel rendelkező vezetők a végzettséget nem fogadták el; a hivatkozott hatályos jogszabályok alapján a kormánytisztviselőként a törvényben foglaltak szerint, az iskolai végzettségének megfelelően kellett volna besorolni. Sérelmezte, hogy az alperes sem a 2014, sem 2019 évben hatályos jogszabályi (NAV törvény, Kttv.) kötelezettsége ellenére, az általa teljesített feltételek figyelmen kívül hagyásával az előmenetelét nem biztosította; tanú4 tanú nyilatkozatát idézte arról, hogy magasabb besorolási osztályba nem az okirat (végzettség) hiányában, hanem annak alkalmatlansága miatt nem került. A felsőfokú végzettségnek, az iskolai végzettségének és a közszolgálati jogviszonyban eltöltött idejének megfelelően kellett volna besorolni. Vitatta, hogy az alperes által jelölt besorolási kategóriák külön munkakörök voltak, azt alperes munkaköri leírással, illetve a képesítési követelmények bemutatásával nem támasztotta alá; a tanúvallomás (tanú3) alapján megállapítható, hogy nem voltak különböző munkakörök az osztályon.

[20] Az elsőfokú bíróság egyoldalú értékelését állította, mert csak az alperes beadványait vette figyelembe és nem értékelte azt sem, hogy vele szemben a GDPR adatvédelmi szabályait megszegtek és alperes hatályát veszített jogszabállyal (Korm.r) dolgozott. Téves jogszabályértelmezésre és alkalmazásra hivatkozva állította, hogy 2017. január 1-jét megelőzően a társadalombiztosítási- és bérügyi szakelőadói OKJ-s végzettség emelt szintű könyvelési és adózási szakmai vizsgakövetelményeknek megfelelő végzettség, így az andragógiai diplomával együtt a végrehajtási munkakörcsoporton belüli I. besorolási osztálynak megfelel. A Korm.r. módosításával 2017. január 1-jétől az andragógia diploma és

a társadalombiztosítási- és bérügyi szakképesítés a jogszabályban nevesítetten I. besorolási osztályba tartozó képesítésnek felel meg. Fellebbezésében is sérelmezte, hogy 2019. április 1-től hatályos kinevezésmódosítással I. besorolási osztályba sorolásakor a munkáltatói gyakorlattal ellentétesen „B” besorolási kategóriából „A” kategóriába jogellenesen indokolás nélkül, önkényesen visszaminősítette az alperes, annak ellenére, hogy nem volt pályakezdő és fegyelmi vétséget sem követett el; mindezzel a munkáltató illetmény-veszteséget generált. Nem azt állította, hogy II.B kategóriához képest az I.A kategória alacsonyabb besorolást eredményezett.

[21] A fellebbezésében hivatkozott az elsőfokú eljárásban előadott egyenlő bánásmód alperes általi megsértésére az előmenetel biztosítása körében: állítása szerint az osztályon dolgozó munkatársait előléptették, előmenetelüket az ő hátrányára biztosították; a képesítést szerzett munkatársait kivétel nélkül magasabb kategóriába sorolták. Vitatta, hogy ne lett volna pénzügyi keret és megüresedett álláshely az előmenetel biztosítására. Annak ellenére, hogy volt végzettségének megfelelő üres-, illetve „B” kategóriájú státusz, oda másokat neveztek ki helyette.

[22] A hátrányos megkülönböztetés körében a munkáltató munkavállalókkal szembeni közvetlen, illetve közvetett hátrányos megkülönböztetés alkalmazása tilalmára utalt. Álláspontja szerint a hátrányos megkülönböztetés egyrészt az életkor miatti diszkrimináció (Ageism) címén valósult meg, másfelől a származására, mint vélt tulajdonságra is hivatkozott. Tanulmányai folytatásával kapcsolatosan érte sérelem, mert bár felvételt nyert egyetemi tanulmányokra, azt mégsem kezdhette meg. A vélt származás és az egyetem (név1) egyházi fenntartója közötti vélt kapcsolat miatt került hátrányos megítélésbe. Összehasonlítható csoportként a Főosztály2on (Főosztály3) mint szervezeti egységben foglalkoztatott dolgozókat, illetve a felsőoktatási tanulmányokat folytatók és elsőfokú végzettséget szerzettek csoportját jelölte meg. Az egészségügyi alkalmassági vizsgálattal összefüggő iratok e-mailben való megküldése kapcsán a GDPR megsértését állította. Az Ebktv.-be ütköző hátrányos életkori megkülönböztetés az előmenetel indokolatlan és okszerűtlen figyelmen kívül hagyásával és az előmenetel megtagadásával, hátráltatásával valósult meg. A legmagasabb végzettség ellenére a bérálló szűkítés érdekében sorolták az alacsonyabb bérezésű „A” kategóriába, a mérlegelési jogkörben adható béremelésből kizárták, csak fiatalabb munkatársak bérét emelték. Hivatkozott arra, hogy 2021. július 1. napjával megállapított illetményharmonizációból is kimaradt, bére az alapilletmény-sáv számtani közepét 2023-tól közelíti meg.

[23] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperes keresetének (fellebbezés) elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, amely alapján helyes következtetésekre és megállapításokra jutott. A tárgyalási jegyzőkönyv kijavítását nem látta indokoltnak. A tényállás okiratokkal és tanúvallomásokkal alátámasztásra került, ezzel szemben a felperes sürgősségtelen, az elsőfokú eljárásban kitárgyalt ismétlésbe bocsátkozott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[24] A fellebbezés nem alapos.

[25] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között, figyelemmel a megismételt eljárásra

korábban adott iránymutatásra figyelemmel vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el. A sérelmezett tárgyalási jegyzőkönyv kijavítása tárgyában annak elutasítása felől, az elsőfokú bíróság végzéssel határozott.

[26] Mindenekelőtt rá kell mutatni arra, hogy az egységes bírói gyakorlat értelmében a felsőbb bíróság döntése az elsőfokú bíróságra kötelező (BH.2006.325., KGD2010.64.); továbbá a Kúria számos határozatában kimondta, hogy az általa elrendelt megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak az új eljárásra adott iránymutatás szerint, az ott meghatározott körben kell eljárnia (Kfv.II.37.655/2021/9. – BHGY K-KJ-2022-641). Ebből az következik, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságot a hatályon kívül helyező végzésben foglaltak kötik és lényeges eljárási szabályt sért, amennyiben a felsőbb bíróságnak a megalapozott döntéshez szükséges iránymutatásait figyelmen kívül hagyva hoz újabb határozatot. Következésképp a másodfokú bíróságnak elsődlegesen azt kellett megvizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság számára a Fővárosi Ítéltábla a jogvita elbírálása körében milyen szempontokat adott, és az elsőfokú bíróság ezen iránymutatásnak megfelelően járt-e el.

[27] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság iránymutatása alapján hozta meg érdemi döntését, miután a megismételt eljárásban a peresített időszakban hatályos foglalkoztatási és egyéb szabályzatok figyelembevételével vizsgálta a felperes 2014. júniusban megszerzett elsőfokú képesítése alperessel való közlésére vonatkozó szabályok betartását, és az alperes előmenetellel, besorolással kapcsolatos kötelezettségéről is állást foglalt. Emellett a Kp. 71.§ (2) bekezdés d) pont, 78.§ (1) bekezdése, és a Pp. 237.§ (1)-(2) bekezdés alkalmazásával megfelelő tájékoztatást adott az egyenlő bánásmód megsértésére vonatkozó speciális bizonyítási szabályokról és érdemben elbírálta a felperes egyenlő bánásmód megsértésére alapított keresetét is.

[28] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekén túl rögzíti, hogy a perbeli jogvita elbírálása, a közszolgálati jogviszony természeténél fogva a közigazgatási bíróság hatáskörébe tartozik, a peres eljárás lefolytatására ennél fogva a Kp. szabályit kellett alkalmazni. A fellebbezés körében irányadó Kp. 100. § (1) bekezdésében foglalt együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a fellebbezésében a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokai is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén ugyanis a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezés e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit is (Kúria Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.). A felperes a közigazgatási peres eljárásban nem alkalmazható Pp. 369. (1) bekezdés, (3) bekezdés a) - e) pont megjelölésével vitatta az elsőfokú bíróság tényállásmegállapítási kötelezettsége alapjául szolgáló bizonyíték (tanúvallomás, okirat, irat) értékelési tevékenységét, és a megismételt eljárásban indítványozott tanúbizonyítás mellőzését; a hosszan és többször ismételt fellebbezési érvelésében azonban nem jelölte meg az elsőfokú bíróság által megsértett jogszabályhelyet (eljárási jogszabálysértés), ezért az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla e körben nem vizsgálhatta. Ennél fogva tehát az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást tekintette irányadónak. Ugyancsak nem vizsgálta az ítéltábla azon anyagi jogi jogszabálysértéseket, amely mellé a felperes nem társított indokolást, avagy olyan indokolást, amely nem vetíthető rá az elsőfokú ítéletben kifejtettekre; így nem volt vizsgálható a pályakezdő besorolására és fizetési fokozatára vonatkozó, valamint a fegyelmi büntetésként alkalmazott eggyel alacsonyabb besorolású munkakörbe helyezéssel összefüggő jogszabálysértés [NAV Törvény 20. § (6) bekezdés, 19/J. §, 33/G (8a)-(8b) bekezdés].

[29] A felperes alaptalanul állította, hogy az alperes a képzettsége elismerése és az átsorolás elmulasztásával kárt okozott, erre vonatkozóan a munkáltató kártérítési felelőssége körében irányadó NAV törvény 34/N. § -34/W.§ szabályai egyikére sem utalt.

[30] Az ítéltábla fenntartja, hogy a NAV törvény 18.§ (1) bekezdése a Kttv. számos rendelkezése alkalmazhatóságát zárja ki, miután a 15.§ (1) bekezdés a) pontja szerint az alperes személyi állományában a kormánytisztviselők tartoznak, ezért a felperes megalapozatlanul hivatkozott a Kttv. 228.§ köztisztviselők besorolási szabályozására, amelyek megsértését emiatt a másodfokú bíróság nem vizsgálta.

[31] A másodfokú bíróság a felperes által megszerzett végzettség kapcsán az alábbiakat emeli ki: a végrehajtási munkakörcsoport vonatkozásában az andragógia végzettség nem tekinthető szakirányú felsőfokú végzettségnek, azonban a felperes rendelkezett emellett társadalombiztosítási szakképesítéssel, ezért a két végzettség 2014. június 23. napjától együttesen megfelelt a Korm.r. szerinti I. besorolási osztály előírási feltételeinek. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felsőfokú végzettségét igazoló okiratot (oklevél) az alperesi szabályzatok előírásának megfelelő módon a felperes csak 2019. évben (január 25.) mutatta be, az oklevelet ezt követően vetették alá a munkáltató biztonsági szolgálata ellenőrzésének és ennek eredménye alapján került sor az alperes általi hivatalos elismerésére, ami a felperes magasabb besorolású munkakörbe való kinevezésével járt. A szabályzatok nem megfelelő becsatolására, azok hiányára, az oklevél bemutatásával összefüggő tanúvallomások értékelésére vonatkozó hivatkozások a fentebb kifejtettek okán nem voltak vizsgálhatóak a másodfokú bíróság által, így a Fővárosi Ítéltábla döntésénél abból indult, hogy a felperes a magasabb besorolású munkakörbe helyezéséhez szükséges végzettséget 2019. január előtt nem közölte a munkáltatóval. Mindebből az is következik, hogy a felperes által fellebbezésében 2019. április 1-jét megelőzően hatályos NAV törvényre való hivatkozásai nem relevánsak, azok munkáltató általi megsértése emiatt nem volt megállapítható.

[32] Miután az alperes 2019. március 27-i keltezésű szám1 iktatószámú kinevezési okirat módosítással a felperes 2019. április 1-jétől - felsőfokú végzettséghez kötött - végrehajtási referens munkakörbe való tovább-foglalkoztatásáról rendelkezett és egyúttal besorolta az I. besorolási osztály, „A” besorolási kategória, 12-es fizetési fokozatába, az ezzel összefüggésben kifogásolt jogszabálysértések vizsgálatának volt helye. A felperes fellebbezésében hangsúlyozta, hogy nem azt állította az elsőfokú eljárásban, hogy II.B kategóriához képest az I.A kategória alacsonyabb besorolás. Arra hivatkozott, hogy a 2019. április 1-jétől megvalósult kinevezés módosítás a már megkapott „B” besorolási kategóriát „A” kategóriára módosította, ami illetményvesztést eredményezett. Az ítéltábla a besorolási kategóriával összefüggő kereseti kérelem kapcsán hangsúlyozza, hogy a felperes keresetpontosítása szerint ehhez társított marasztalási igény nem volt megállapítható, erre vonatkozó fellebbezési kérelem is hiányos. Emellett a kinevezésmódosítással összefüggően a felperes által megjelölt jogszabálysértés nem valósult meg. A végrehajtási referens munkakörbe való kinevezés nem sértette a NAV törvény 18/B. § (1) bekezdés, 19/F. § (3) bekezdés, 19/J. § (2) bekezdés, 20.§ (1)-(2) bekezdés, 20/B. § (1) bekezdés rendelkezéseit. Mivel a felperes nem pályakezdőként került kinevezésre, ezért helyesen az alperes a betöltendő munkakör alapján sorolta be. A felperes alaptalanul jelölte meg azokat a jogszabályhelyeket, amelyek a fizetési fokozatra vonatkozó előmenetelt rögzítik, ugyanis a per tárgya nem erre irányult.

[33] A másodfokú bíróság azt is hangsúlyozza, hogy három évvel az életpálya modell bevezetését követően a hatályos Foglalkoztatási Szabályzatban meghatározott munkakörök (státusz) alapján volt lehetőség a magasabb besorolású munkakör betöltésére, az alperes által csatolt Foglalkoztatási Szabályzat mellékletét képező munkaköri jegyzék (A/19),

állománykimutatások (A/17-18) alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a munkáltató a felperes kinevezésével szakmai előmenetelét biztosította. A másodfokú bíróság a NAV törvény 34/Y.§ (1) bekezdés r) pont értelmezésével is egyetértett; a felperes kinevezésével magasabb besorolású munkakörbe került.

[34] Jogsabálysértés nélkül vizsgálta a megismételt eljárásban a törvényszék a felperes kereseti kérelmében megfogalmazottakra tekintettel a NAV törvény 15/D.§ megsértését az egyenlő bánásmód követelményrendszere (Ebktv. 8-9.§, 21-22.§) körében. A foglalkoztatás területén az egyenlő bánásmódnak érvényesülnie kell többek között a munkához való hozzájutásban, az előmeneteli rendszerben is. A fellebbezésben az életkor miatti diszkriminációt (Ageism), másfelől a származását, mint vélt tulajdonságát állította. Azonban nem adott elő olyan érveket, amit az elsőfokú bíróság ne vizsgált volna, és azzal kapcsolatos álláspontja cáfolatára alkalmas lenne. Az Ageism körében hivatkozott bérolló szűkítésére irányuló alperesi törekvés amiatt sem vehető figyelembe, mert az nem a peresített időszakra, hanem azt követő, 2020-2021 évekre vonatkozott. A vélt származása körében előadottak a felperes védett tulajdonsága valószínűsítésére nem alkalmasak. Az állított GDPR szabályszegés az egyenlő bánásmód követelménye megsértésével pedig nem hozható összefüggésbe.

[35] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[36] Az alperes a fellebbezési eljárásban perköltségigénnyel nem élt, ezért arról a másodfokú bíróságnak a felperes pervesztessége ellenére a Kp. 99.§ (3) bekezdés és 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 82.§ (3) bekezdésére figyelemmel határoznia nem kellett.

[37] A felperes munkavállalói költségkedvezménye révén a feljegyzett, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után annak 46. § (1) bekezdése szerinti mértékkel számított 431.704 forint fellebbezési eljárási illeték állam általi viseléséről a másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel rendelkezett.

[38] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2024. október 9.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró